

Keipenes Vēstnesis

Keipenes pagasta pārvaldes mēnešraksts Nr.310/7 2018. gada 31.jūlijs
Iznāk reizi mēnesī no 1991. gada 14. augusta. Bezmaksas izdevums

Šajā numurā:

- *Atceroties aizvadītos Dziesmu un deju svētkus*
- *Vai viegli būt zemniekam. Saruna ar z/s "Kalnagauriņi" īpašnieci Jolantu Svenci un viņas palīgu darbos - tēvu Jāni*
- *Pateicības vārdi Tamārai Briedei*
- *Kultūras ziņas, apsveikumi, sludinājumi, līdzjūtības u.c. aktuāla informācija*

Lepojamies un sakām paldies!

Šogad ir pirmie Vispārējie latviešu Dziesmu un Deju svētki, kuros piedalījās veseli trīs Keipenes tautas nama deju kolektīvi: senioru deju kolektīvs „Veldze”, vidējās paaudzes deju kolektīvs „Dandzis” un bērnu deju kolektīva „Zeltupīte” 1-4.klašu grupa. Iepriekšējos svētkos piedalījās divi kolektīvi.

Aiz vārda „deju kolektīvs” stāv cilvēki – deju kolektīva dalībnieki un vadītājs, kuri visi kopā ir ieguldījuši lielu darbu, veltot tam daudz sava brīvā laika, atraujot pa stundai no miega un pat „nozogot” to savai ģimenei. Vairāki dejotāji uz mēģinājumiem mēro ceļu no kaimiņu pagastiem.

Keipenes pagasta pārvalde sauc urrā un saka lielu paldies par piedalīšanos XXVI Vispārējos latviešu Dziesmu un XVI Deju svētkos, par Keipenes vārda spodrināšanu Keipenes tautas nama deju kolektīvu vadītājiem un dalībniekiem:

senioru deju kolektīva „Veldze” vadītājai Inesei Daugavietei un tā dalībniekiem: keipeniešiem Dainai un Alfrēdam Zēmeliem, Lienei un Vitautam Vaļeikām, Sarmītei un Elmāram Grīnfeldiem, Daigai Bombānei, Skaidrītei un Valdim Rušīņiem, Leonorai un Felikam Bartkevičiem, Astrīdai Zepai, Jānim Bartkevičam, Mārim Liepiņam, Maritai Circenei, Dzidrai Graudiņai, madlieniešiem Elitai un Ivaram Jaunzaram un Miervaldim Licītim!

Veldze

vidējās paaudzes deju kolektīva „Dandzis” vadītājai meņģelietei Ilzei Jankunai un tā dalībniekiem: keipeniešiem Zintai Vingrei, Līgai un Raivim Mačukiem, Lindai un Jurim Vingriem, Kalvim Dūrītim, Dinijai Jēkabsonai, Santai Zēmelei, Laurai Jēgerei, Sigītai Sermai, Inesei Daugavietei, Aigaram Ozoliņam, Ilgonim Ozoliņam, mazozolietim Oskaram Ancverīnam, suntažniekiem Evijai Salzemniecei, Kristiānam Sondoram un Deīnam Damanim!

Dandzis

Turpinājums 2.lpp.

Keipenieši arī šogad piedalīsies konkursā “Ogres novada sakoptākā lauku sēta 2018”

Konkursā “Ogres novada sakoptākā lauku sēta 2018” šogad piedalīsies Ogres novada pagastu iedzīvotāji, kuri dzīvo viensētās.

No Keipenes pagasta lauku viensētām

konkursā šogad piedalīsies:

„Kaukuri”, īpašnieks Aldis Paeglītis,
„Veckaukuri”, ½ domājamās daļas īpašnieks Guntis Graudiņš,
„Dzintari”, īpašnieks Ivars Baranovskis,

„Jaunkaktiņi”, īpašniece Sanita Beļēviča,
„Grundes”, īpašnieks Pēteris Smāļķis.

Turēsim īkšķus par keipeniešiem, lai viņiem veicas konkursā!

B.Mietule

Turpinājums no 1.lpp.

Paldies par ieguldīto darbu un par piedalīšanos Dziesmu un Deju svētkos **bērnu deju kolektīva „Zeltupīte”** vadītājai madlienietai **Agnesei Lepsei** un tā dalībniekiem:

*Elzai Zitai Sermai,
Kristeram Nikam Sermam,
Lienei Šķēlai,
Egijai Graudiņai,
Jānim Dūrītim,
Annamarijai Gurinovičai,
Elizabetei Ločmelei,
Sandijam Oltem,
taurupietim Mārtiņam*

*Linijam,
madlienietai Aleksandrai
Lepsei,*

*Gustam Kalniņam,
Nikolai Jermacānei,
zaubēnietei Lindai Zvaigznei,
Keilai Reinholdei,*

*Lienei Emīlijai Ozoliņai,
Kristeram Spārniņam,
zaubēnietim Leo Grosbergam,*

*Ralfam Gunim Ozoliņam,
Bruno Bombānam,
taurupietei Annijai Keitai
Štālei,*

*zaubēnietei Sanijai Tombergai,
Daniēlam Ločmelim un
Sanijai Santai Sermai!*

Zeltupīte. Bet ne visi dejojāji.

Savukārt deju kolektīva „Zeltupīte” vadītāja **Agnese Lepse** saka īpašu paldies **Leo Grosberga tētim**, kurš ne tikai nēsāja smagos kokus, kas paredzēti puīšu dejai, bet ar savu mieru bija līdzās mazajiem dejojājiem visu Dziesmu un Deju svētku laiku.

Paldies **Lindas Zvaigznes** mammai, pie kuras visi vienmēr varēja griezties ar jautājumu, vai ir kas ēdams. Bieži tas notika nakts vidū pēc koncerta.

Paldies **Gusta Kalniņa** mammai par izgludinātajām baltajām blūzēm un atbalstu kārtības nodrošināšanā uz laukuma un kopmītnēs! Paldies **Leo mammai** par nemītīgu palīdzēšanu un bērnu pieskatīšanu!

Tāpat arī mīļš paldies **Ligai Jahimovičai** un **Andrai Ločmelei** par rūpēm un gādību mazo dejojāju labā!

Pateicība arī labākajam šoferītim visā pasaulē **Didzim Ošeniekam**, kurš dara vairāk, nekā no viņa prasa.

Aiz dejojājiem stāv arī **visi pārējie vecāki**, kuri arī sniedza atbalstu, **tautas nama meitenes** un, protams, **visi mīļie Keipenes cilvēki**, kuri turēja par dejojājiem īkšķus. Paldies visiem!

Par dejojājiem un fizikultūriešiem

Kāds domugrauds vēsta, ka dejošanas ir prieks un bauda. Ja tā nav - tā ir fizikultūra.

Ar drošu pārliecību var teikt, ka keipenieši, pat veselas ģimenes, kas gadiem iet uz tautas deju nodarbībām, brauc uz tautas deju koncertiem, nupat piedalījās Deju svētkos, noteikti nav fizikultūrieši, Dejošana aizņem daudz laika, paņem daudz enerģijas, ja dejo no sirds un pa īstam, tāpēc uz ilgu laiku kolektīvā paliek dejojāji, fizikultūrieši ātri vien atbirst no dejojāju pulka.

Kur slēpjas tautas deju pievilcības spēks, kā noritēja piedalīšanās Vispārējos Latviešu Dziesmu un Deju svētkos? – to šoreiz vaicāju keipeniešu ģimenēm, kuras vairāki ģimenes locekļi dejo un šogad piedalījās lielajos Deju svētkos.

Deju svētkos šogad piedalījās Zēmelu ģimene – **Daina** un **Alfrēds Zēmeli** deju senioru deju kolektīvā „Veldze”, viņu meita **Santa** – vidējās paaudzes kolektīvā „Dandzis”.

Daina: - Šie ir ceturtnie Dziesmu un Deju svētki, kuros es piedalos kā senioru deju kolektīva „Veldze” dejojāja. „Veldzē” es dejoju no 1989.gada pavasara, gandrīz no paša sākuma, jo „Veldze” dibināta 1988.gada decembrī.

Piedalīties Dziesmu un Deju svētkos nav viegli – ir vēlas naktis, liela fiziskā slodze. Mums, senioriem, gan šoreiz bija vieglāk, bija arī brīvais laiks, ko izmantojām, lai divas reizes aizbrauktu

Zēmelu ģimene: Daina, Santa un Alfrēds

uz jūru un apmeklētu Daugavas muzeju Dolē. Par braucieniem paldies mūsu labajiem, zinošajiem un atsaucīgajiem autobusa šoferiņiem Elmāram Millerim un Guntaram, kura uzvārdu nezinu!

Šogad svētkos dejojām divas mūsu ģimenes paaudzes – mēs ar vīru un mūsu meita Santa. Ceram, ka nākamajos svētkos mums pievienosies arī trešā paaudze – mūsu mazmeitiņa Senda.

Dziesmu un Deju svētku nedēļa man deva milzīgu garīgu pacēlumu ikdienai, sajutos jaunāka. Lai šādas izjūtas mūsu dzīvē būtu biežāk!-

Alfrēds: - Atceroties aizvadītos svētkus, man atliek sajūsmināti izsaukties: „Svētki bija fenomenāli, kolosāli!” Un man nemaz nebija grūti tajos piedalīties. Bija daudz brīva laika, bija brīnišķīga svētku sajūta.-

Santa: - Ar „Dandzi” Dziesmu un Deju svētkos piedalos otro reizi. Man šķiet, ka mani pirmie deju svētki 2013.gadā bija skaistāki un emocionālāki. Nebija jau slikti svētki arī šogad. Nepatika ilgā gaidīšana uz gājieni, bijām arī pārguruši. Taču šīs sīkas nebūšanas nemazināja un nemazinās manu dejošanas prieku.-

Deju svētkos šogad kuplā skaitā piedalījās arī **Sermu ģimene** – māmiņa **Sigita** deju vidējās paaudzes deju kolektīvā „Dandzis”, bet bērni – **Sanija Santa**, **Elza Zita** un **Kristeris Niks** bērnu deju kolektīvā „Zeltupīte”. Nedejo vienīgi tētis **Valdis**.

Sigita: - „Dandzi” dejoju no tā dibināšanas, šogad ir deju kolektīva 8.sezona. Vismaz divus gadus vēl „Dandzi” gribētu padejot, lai sagaidītu 10. jubileju. Vīrs kādreiz paburkšķ par manu dejošanu, bet, kad es viņu pašu aicinu man pievienoties, tad apklust.

Šie ir otrie Dziesmu un Deju svētki, kurā piedalāmies ar „Dandzi”. Diemžēl šos svētkus pa īstam nevarēju izbaudīt,

jo visu laiku satraucos un domāju par saviem bērniem, kuri arī piedalījās svētkos. It sevišķi jau par maniem mazajiem bērniem – par dvīņiem Elziņu un Kristēru. Bērnus svētku laikā satiku tikai kādas pāris reizes uz mazu brītiņu. Mana mātes sirds nespēja pārdzīvot šo atšķirtību no bērniem.

Tāpēc nevaru teikt, ka šie paliks atmiņā kā mani skaistākie Dziesmu un deju svētki, jo nevarēju tiem īsti ļauties un tos izbaudīt. -

Sanija Santa, Kristers Niks, Sigita un Elza Zita Sermas

Elza Zita: - Es pirmoreiz biju prom no mājām un no mammas. Mamma arī dejojā, bet mēs nebijām kopā, es biju kopā ar māsu Saniju un brāli Kristēru. Vienreiz es mēģinājumā biju aizgājusi uz nepareizo pusi, bet māsa mani atrada.

Man bija mazliet bailes dejojot, jo bija tik daudz dejojāšu un tik daudz skatītāju. Man bija bailes kaut ko sajaukt. Bet tomēr man nesajauka.

Dejojot deju svētkos man laikam patika. Es nezinu, vai gribu vēl dejojot Deju svētkos. Mums tad, kad mēs dejojām deju “Bāra bērni”, bija jābūt ar bēdīgām sejmām. Man tas sanāca.

Mēs 7.jūlijā dejojām, un es tajā dienā uzzināju, ka tētis atbraucis ciemos no darba ārzemēs, un tad biju ļoti priecīga. -

Kristers Niks: - Svētkos bija forši. Man patika, ka mēs apskatījām televīzijas torni. Dejošana man nepatika. Es sajaucu soļus, māsa arī sajauca. -

Sanija Santa: - Svētkos bija jautri. No paša sākuma man gribējās mājās, bet, kad pienāca svētku beidzamā diena un bija jābrauc mājās, tad man gribējās palikt Rīgā.

Man patika, ka es svētkos redzēju daudz slavenības: aktieri Andri Buli, “Prāta vētras” dziedātāju Renāru Kaupēru, dziedātāju Aiju Andrejevu un Valsts prezidentu Raimonu Vējoni. Tas bija forši!

Man svētku laikā nācās pieskatīt manu mazo brāli un māsiņu. Dzīvojām vienā istabīnā. Viss bija labi, es tiku galā ar viņu pieskatīšanu un mierināju, kad viņi sailgojās pēc mājām un mammas. -

Eleonora un Feliks griež dančus kādos lietainos Jānos

Deju svētkos ar savām dzīvesbiedrenēm senioru deju kolektīvā “Veldze” dejojā arī brāli Jānis un Feliks Bartkeviči – Jānis ar savu dzīvesbiedreni Astrīdu Zepu, Feliks – ar dzīvesbiedreni Eleonoru.

Eleonora: - Šogad svētkos bija laba un viegla dejojāšana, jo dejas mums savlaicīgi iemācīja. Mums, senioriem, bija daudz brīva laika, varējām apmeklēt dažādus koncertus Vērmaņdārzā, ko arī darījām. Uzbraucām arī televīzijas tornī, izmetām līkumu pa Daugavu ar kuģīti, bijām Motormuzejā.

Svētkos bija laba ēdināšana. Mēs dzīvojām koledžas kopmītnēs, pa diviem dejojāšu pāriem vienā istabīnā. Istabīnā bija tualete, bija arī duša, kur nomazgāties. Esmu apmierināta gan ar svētku organizāciju, gan norisi. -

Feliks: - Darījām, ko varējām, svētkos Keipenes godu turējām augstu. Šie ir ceturtie Dziesmu un deju svētki, kuros mēs ar sievu piedalāmies kā „Veldzes” dejojāji. Šogad dejojāšana bija atjaunotā stadionā, tāpēc vairs nebija drūzmēšanās pirms uznāciena. Kopā dejojām trīs dejas, uzstājāmies ģenerālmēģinājumā un divos koncertos. Redzējām Valsts prezidentu Raimonu Vējoni un dzirdējām viņa runu.

Svētki man patika, bet nākamajos Dziesmu un deju svētkos laikam vairs nepiedalīsimies, jo gribam mest dejojāšanai mieru, jo tā kļūst par grūtu. Kolektīva 20. jubileju gan vēl sagaidīsim kopā ar kolektīvu. -

Astrīda: - “Veldzē” es dejojot no paša sākumā, tāpat tūlīt būs nodancoti 20 gadi.

Jānis ar savu dzīvesbiedreni Astrīdu (attēlā priekšplānā) deļ neatpaliek no sava vecākā brāļa

Šie ir ceturtie Dziesmu un deju svētki, kuros es piedalos. Šajos Deju svētkos mūs, seniorus, lutināja, bija tikai viena grūta diena, kad mūs kārtīgi notrenkāja: visu dienu bija mēģinājumi un vakarā koncerts, tāpēc gulēt aizgājām tikai ap diviem nakti.

Ļoti saviļņojošs bija svētku gājiens. Jā, līdz gājienam gan bija jānīkst divas stundas Vecrīgā. Gājiens iesākumā bija ātri jāiet, brīžiem pat jāskrien. Man vienu brīdi pat šķita - ja man vēl priekšā 50 metri tādā tempā, tad bezspēkā nokritīšu. Taču gājiens piedzīvotās pozitīvās emocijas - lepnums, prieks, gaviles, smaidi, vējā plīvojoši skaisti karogi - ātri lika aizmirst par dažām sīkām neērtībām.

“Veldzē” dejojot, kamēr varēšu, kamēr būs veselība. Vai būšu arī nākamo Dziesmu un Deju svētku dalībniece pēc pieciem gadiem, to laiks rādīs. -

Jānis: - Es “Veldzē” dejojot no 2001.gada oktobra - tāpat drīz būs 17 gadi. Dejojāšana man ir tuva jau no skolas laikiem. Skolā dejojot gan tautas dejas, gan sarīkojumu dejas.

Dejojāšana palīdz mobilizēties, ir stimulē kustībai - ir jāiet uz mēģinājumiem, jābrauc uz koncertiem. No vienas puses - dažreiz jāpiespiežas iet un to visu darīt, no otras puses - tas ir patīkams pienākums. Vismaz man patīkams.

Slodze šajos svētkos nebija sevišķi liela. Grūtākais gandrīz bija mērot no autobusa 3 km līdz stadionam un atpakaļ.

Mums bija brīnišķīgs šoferītis keipenietis Elmārs Milleris, kas mūs visur izvadāja brīvajā laikā un dažādi izklaidēja, gan braucot un dziedot dziesmas, gan visu ko pa ceļam parādot un komentējot. Un kāds mums bija skaisti ar bērziem un ozola meijām izrotāts autobuss! Nevienam citam tāds nebija. -

Vai viegli būt zemniekam?

Jānis Svencis pie sava slaucamo govju ganāmpulka. Kāda no senākām fotogrāfijām.

Pirmsjāņu laikā devos ciemos pie Keipenes gados vecākā Jāņa un pie gados jaunākā Jāņa. Vecākais Jānis - Jānis Svencis - sarunas laikā pauda neapmierinātību ar to, ka avīzēs žurnālisti rakstot vien par pensionāriem, izklaidēm un citām tēmām, kas viņu neinteresē, bet ļoti maz par uzņēmējiem un viņu problēmām.

Nu ko? Mana atbilde uz to bija uzaicinājums uz sarunu, kurai Jānis Svencis labprāt piekrita. Un tā svelmīgā jūlija dienā ieradās Keipenes pagasta „Kalna Gauriņos”.

Zemnieku saimniecība „Kalnagauriņi” reģistrēta Uzņēmumu reģistrā 1992.gada 10.jūnijā. Saimniecības zemes kopējā platība uz šo brīdi ir 103 ha, no tās īpašumā 40 ha, nomā 63 ha. Saimniecības īpašniece šobrīd ir Jolanta Svence. Saimniecībā ir nodarbināti 3 cilvēki – pati Jolanta, viņas tēvs Jānis un viens strādnieks. Specializācija – gaļas liellopu audzēšana. Saimniecības ganāmpulkā šobrīd ir 113 liellopi.

Kā sākāt saimniekot „Kalnagauriņos”?

Jolanta Svence: - Mana mamma 1991. gadā atguva Keipenes pagastā sava tēva īpašumu „Kalna Gauriņos” ar sākotnējo domu par graudaugu audzēšanu. Par zemes atgūšanu īpašumā visvairāk iestājās mans brālis, kura diemžēl vairs nav.

Saimniekot sākām 1993.gadā, kad uz vietas „Kalna Gauriņos” neviens no mums pastāvīgi nedzīvoja. Pirmajā saimniekošanas gadā tiešām sasējām graudaugus.

Nākamajā gadā ar vīru Aigaru izlēmām pārcelties dzīvot uz „Kalna Gauriņiem” un šeit patstāvīgi saimniekot, tētim piepalīdzot. Nopirkām pirmās divas govīs. Vispār – 25 saimniekošanas gadu laikā esam nopirkuši tikai trīs gotiņas, visas pārējās ir pašu izaudzētas. Es pat atceros šo trīs pirktu gotiņu vārdus: Brūne, Kate, Dagne.

Pēc pāris gadiem mūsu laulība izjuka, un es izlēmu atgriezties ar dēliņu manā dzimtajā pilsētā Ogrē un sākt strādāt Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras

1997.gadam – tikai tad aizgāja pensijā. Es braucu pie vecākiem, palīdzēju, cik varēju.

Kad mamma aizgāja mūžībā, saimniecība palika tikai uz tēta pleciem. Pieņēmu lēmumu pamest valsts darbu un atgriezties „Kalna Gauriņos”. Nevarēju taču tēti atstāt vienu, jo saimniecība darbojās un negribējās to likvidēt - tajā bija ieguldīts tik liels vecāku darbs.

Tā nu jau 3 gadus atkal dzīvoju un kopā ar tēvu saimniekoju manas dzimtas mājās. Tētis atbild par tehniskām lietām, par lauku darbiem – sēšanu, pļaušanu, siena sagādāšanu, manā pārziņā ir mājas darbi un ēst gatavošana, lopi un grāmatvedība.

Abi ar tēvu esat lauku cilvēki no matu galiem līdz papēžiem?

Jolanta Svence: - Es nē. Piedzimu Ogrē, tur arī dzīvoju, gāju skolā, strādāju. Nevaru teikt, ka es lauku dzīvi un darbus nezināju – bērnības vasaras vienmēr pavadīju „Kalna Gauriņos” pie vecvecākiem. Bet Ogrē mūsu ģimenei bija mazdārziņš, kurā visa ģimene, arī bērni, strādājām. Taču godīgi atzišos – kad sāku saimniekot, govī izslaukt nemācēju, bet šo mākslu ātri apguvu. Vispār – pēc profesijas esmu medmāsa. Mana profesija nemaz nav saistīta ar lauku darbiem.

Jānis Svencis: - Es arī – nemaz! Vismaz dzimis neesmu laukos. Piedzimu Daugavpils cietoksnī. Mans tēvs Aloizijs Aleksejs Svencis dienēja Latvijas armijā, tāpēc piedzimu cietoksnī. Vēlāk pārcēlāmies dzīvot uz Jēkabpili. Bet mana tēva dzimta puse bija Līvānu pagasta Grāveru sādza.

No mūsu gribas neatkarīgie vēsturiskie notikumi gan mani no pilsētnieka padarīja par laucinieku. Šo notikumu ķēde iesākās ar PSRS īstenoto Latvijas okupāciju 1940. gada vasarā. Laikā, kad krievi okupēja Latviju, mans tēvs ar savu armijas daļu atradās Limbažos. Un viņš pieņēma prātīgu lēmumu dezertēt, jo nevar zināt, vai citādi viņu nepiemeklētu Litenes vasaras nometnē esošo Latvijas armijas virsnieku, instruktoru un karavīru liktenis

Ogres no-
daļā.

„Kalna Gauriņos” dzīvoja un turpināja saimniekot mani vecāki. Tētis jau no 1993. gada bija pensijā, mamma algotu darbu strādāja līdz pat

– nogalināšana vai apcietināšana un izsūtīšana.

Kad Latvijā sākās vācu laiki, mans tēvs iznāca no „pagrīdes” un strādāja par policistu Līvānu un Rudzātu pagastos.

1944.gada vasaras beigās mamma ar mums, diviem bērniem, zirga pajūgā devās bēgļu gaitās uz Kurzemi, jo vācieši spieda visus evakuēties. Tēva nebija kopā ar mums. Braucām cauri Ērgļiem, nokļuvām Kuldīgas pusē. Tur nezin no kurienes un kādā veidā uzradās mūsu tēvs. Un tad visa ģimene ar kuģi devāmies bēgļu gaitās uz Kēnigsbergu – tagadējo Kaļiņgradu. Tur apstākļi bija smagi – vēl tagad atceros bēgļiem izsniegtās briesmīgās kolrābju zupas garšu.

No Kēnigsbergas mūs pārvietoja uz Vācijas iekšieni (ja pareizi atceros – tas bija ciems pie Noistrelicas). Tur strādājām meža darbos, tecinājām sveķus. Pēc kāda laika ienāca padomju armija. Pats savām acīm redzēju zvērības, ko šajā pilsētā pastrādāja padomju karavīri. Biju jau gana pieaudzis, lai visu saprastu, – man bija 12 gadu.

Krievi savukārt mūs, bēgļus, no Vācijas gribēja evakuēt ar vilcienu uz Līvovu, bet pirms Līvovas bija vilciena piespiedu apstāšanās. Tēvs izlēma šo piespiedu apstāšanos izmantot, lai ar visu ģimeni muku prom uz Latviju. Viņam patika un padevās tādas mukšanas.

Uz Latviju devāmies gan ar kājām, gan ar visāda veida transportu, kas mums trāpījās ceļā. Apmetāmies dzīvot vispirms Rīgā pie tantes, bet tur vietas bija maz, tāpēc pārcēlāmies uz Lēdmanes pagastu, kur dzīvoja tēva radi. Pēc mēneša tēvu arestēja. Tēvs nokļuva Vorkutā, no kurienes, paldies Dievam, viņš atgriezās dzīvs un nodzīvoja garu mūžu.

Mūsu ģimenei ar tādu biogrāfiju pilsētā nebija ko meklēt. 19 gadu vecumā mani paņēma padomju armijā. Dienēju no 1952. – 1956.gadam Sevastopolē, flotē. No armijas laika man pat cepure saglabājusies ar bantītēm.

Strādāju Lēdmanes ciema sovhozā „Ogre” par šoferi. Te sapazinots ar kastrānieti Veltu Ozolu, kas strādāja sovhozā par agronomi. 1957.gadā apprecējāmies, un tā brīža sākās arī mana cieša saistība ar Kastrānes pagastu. Dzīvojot jau šeit, sievas dzimtajā pusē, pabeidzu Priekuļu lauksaimniecības mehanizācijas tehnikumu.

Nu jau visu savu dzīvi esmu izstāstījis kā pie bikts! Vai tad visu to rakstīsi arī? Mana tēva dzīve bija tik interesanta un raiba, ka par to gan varētu romānu rakstīt!

Gan māca, ka nevajag atgriezties un rakņāties pagātnē, tomēr pajautāšu: kādas ir Jūsu atmiņas par laiku, kad kļūvāt par zemniekiem un zemes īpašniekiem?

Jolanta Svence: - To laiku varētu raksturot ar vārdiem: pacilātība, prieks, cerības, lepnums!-

Vai šajos 25 saimniekošanas gados esat daudz ko izmēģinājuši?

Jolanta Svence: – Protams, kā visi zemnieki. Audzējām graudus. Turējām slaucamās govīs un nodevām pienu. Vienu brīdi bija divas sivēnmātes. Audzējām un tirgojām arī kartupeļus.

Kad par nodotā piena litru sāka maksāt tikai 12 centus, nepietika naudas pat slaucējas un strādnieka algai, kur nu vēl citam. Tad no piena lopkopības pārgājām uz gaļas liellopu audzēšanu. Tas notika 2015.gadā.-

Jānis Svencis: - Laba lieta, ko izmēģinājām un pie kuras tagad turamies, ir gaļas liellopu pārdošana izsolēs. Šīs izsoles organizē SIA „Liellopu izsoļu nams” – uzņēmīgi jauni cilvēki no Neretas novada Mazzalves pagasta. Liellopu izsoļu nams ir vienīgais izsoļu nams Baltijā.

Ja mēs saņemtu mazāk par diviem eiro par dzīvsvāra kilogramu, - tik maksā daudzi lopu uzpircēji, tad būtu izputējuši. –

Jāni, Jūs savulaik, būdams vēl jauns puisis, kļuvāt par Kastrānes ciema lauksaimniecības arteļa „Pionieris” valdes priekšsēdētāju. Vai kolhozu saimniekošanas sistēmā bija arī kas labs vai arī kolhozi jau pašā sākumā bija lemti iznīcībai?

Jānis Svencis: - 1960.gadā sāku strādāt Kastrānes ciema lauksaimniecības arteļi „Pionieris” par mehāniķi. Tajā laikā MTS (mašīnu un traktoru stacijas) tika likvidētas, to vietā veidojās mehāniskās darbnīcas. Tāda mehāniskā darbnīca tika izveidota arī tepat, „Kalna Gauriņos” – konkrēti mājas kūti. Es šajās darbnīcās strādāju par mehāniķi, ņemos kopā ar Robertu Birkenfeldu.

Es vairs īsti neatceros, kāpēc no darba aizgāja iepriekšējais lauksaimniecības arteļa „Pionieris” priekšsēdētājs – laikam saslima, un tā vietā par valdes priekšsēdētāju iecēla mani. Man tad bija 28 gadi. Taisni brīnums, ka mani, Latvijas armijas karavīra, uz Vorkutu izsūtīta, politiski neuzticamā dēlu, iecēla tāda atbildīgā amatā! Ilgi gan man šajā amatā strādāt neiznāca, jo lauksaimniecības arteļi „Pionieris” 1964. vai 1965.gadā pievienoja padomju saimniecībai „Ķeipene”.

Kolhozu un padomju saimniecību saimniekošanas sistēmā nekā laba nebija. Tā jau nebija norma un pārdomāta saimniekošana, ja centrālkomiteja norādīja, ko, kādā apjomā un kur sēt. Bija visādi jāmānās, jāizlokās, jo tās muļķības, ko lika darīt, bija neprāts un stulbums.

Kaut vai kukurūzas sēšana kvadrātos „Priežkalnā”! Lika vilkt stieples un speciāli veidot kvadrātus, un pēc tam brauca pārbaudīt, vai izdarīts, kā nākas. Labi, ka daudzi pārbaudītāji bija saprātīgi cilvēki un uz šo to „pievēra” acis.

Taču par daudz ko es, būdams arteļa priekšsēdētājs, saņēmu duncas, brāzienus un rājienus. Par tām kukurūzām, piemēram. Arī par to, ka atbalstīju to, ka represētie, kas atgriezās no izsūtījuma,

Jolanta ar tēti Jāni pie saviem lopiniem

atguva atpakaļ savas mājas. Oficiālā nostāja bija, ka viņi nedrīkst dzīvot savās mājās. Pateicoties manai nostājai, mājas „Kalna Ķonēni”, „Basītes” un „Kļāvi” palika to īpašniekiem.-

Deviņdesmitajos gados kolhozus un padomju saimniecības steigā pārveidoja par pajū sabiedrībām un tad lielāko daļu likvidēja. Tika izveidotas daudzas mazas saimniecības. Mūsu pagastā tika nodibināts ap 90 zemnieku saimniecību. Taču pēc 25 gadiem redzam, ka no šīm saimniecībām vēl strādā labi ja desmit, un Ķeipenes pagasta zemes ir nopirkuši vai nomā pāris lielle uzņēmēji. Kur Jūs saskatāt savas saimniecības nākotni? Vai šādai saimniecībai vispār ir nākotne?

Jānis Svencis: - Es kā zemnieks biju uz vienu semināru, kur Ogres novada darbiniece nosauca Ķeipenes pagastā reģistrēto zemnieku saimniecību skaitu, kas bija ap 100. Es tad cēlos kājās un prasīju: „Kur jūs rāvat tādu skaitli? Es nevaru pat desmit saimniecības saskaitīt, jo to nav!”

Mazajām zemnieku saimniecībām, tādām kā mūsu, es nākotni nesaskatu. Tāpat kā savulaik kolhoziem un sovhoziem. Jau tagad knapi turamies virs ūdens. Kur lai ņem strādniekus? Dabūjam strādniekus, labi ja mēnesi nostrādā, saņem algu, piedzeras un prom ir. Tas ir nebeidzamais stāsts.

Es pat nevaru atrast mūsu pagastā cilvēku, kas atnāktu un izplautu manu pagalmu. Piezvanu vienam - man nav laika! Otrā, kuram piezvanīt, man pat nav. Iznāk, ka man jāmeklē plāvējs pilsētā. Tas ir normāli?

Mazajām saimniecībām arī jāizput, jo tām nav iespēju paplašināties. Lai

aplašinātu ražošanu, vajag papildu zemes platības. Bet īpašnieki savas zemes sen izpārdevuši lielajiem uzņēmējiem, mums, mazajiem, nav vairs no kā nomāt zemi. Es uzskatu, ka tā ir liela muļķība pārdot savu īpašumu. Vajag iznomāt, nevis pārdot – tā būtu pareiza un tālredzīga rīcība.-

Kā karstā vasara ietekmējusi jūsu saimniecību?

Jānis Svencis: - Slikti! Siens ir sagādāts labi ja puse no nepieciešamā. –

Un ko Jolanta domā par saimniecības nākotni? Varbūt ir optimistiskāk noskaņota nekā tēvs? Negribas rakstu nobeigt ar bēdīgu izskaņu...

Jolanta Svence: - Gribētos jau visu turpināt un strādāt, bet tas nav atkarīgs tikai no manis. Cilvēks domā, Dievs dara!-

“Kalna Gauriņos” bija un jautājumus uzdeva **B.Mietule**

Jānis un viņa ikdienas draugs un palīgs - zaļais traktorītis

Retorisks jautājums

Saskaņā ar uzņēmumu datu bāzu Lurfsoft.lv un Firmas.lv datiem Ķeipenes pagastā no 1992.gada līdz šodienai ir reģistrēti kopskaitā **163 uzņēmumi: 89 zemnieku saimniecības**, no kurām likvidētas 18, bet likvidācijas process uzsākts astoņām; **37 sabiedrības ar ierobežotu atbildību (SIA)**, no kurām likvidētas 12, bet likvidācijas process uzsākts divām, **2 draudzes**, **16 biedrības un nodibinājumi**, no kuriem likvidēti divi, likvidācijas process uzsākts vienā, **8 individuālie komersanti (IK)**, no kuriem likvidēti trīs, **pašvaldības uzņēmums** – likvidēts, **2 amatnieku saimniecības**, abas likvidētas, **4 individuālie uzņēmumi**, no tiem divi likvidēti, **2 paju sabiedrības**, abas likvidētas, **2 kooperatīvās sabiedrības**, no tām viena likvidēta..

Pēc šiem datiem darbojošies uzņēmumi mūsu pagastā ir 63 zemnieku saimniecības, 23 sabiedrības ar ierobežotu atbildību, 13 biedrības un nodibinājumi, 2 draudzes, 5 individuālie komersanti, 1 kooperatīvā sabiedrība, 2 individuālie uzņēmumi.

Bet vai tā ir arī reālajā dzīvē? Tas ir retorisks jautājums bez atbildes...

Paldies par nostrādātajiem gadiem!

Tamāra Briede attēlā pa vidu kopā ar savām tā brīža kolēģēm Lidiju Putniņu (pirmā no kreisās) un Valentīnu Vīksni (pirmā no labās) nu jau tālo pag.gs. 80. gadu sākumā

Tamāra Briede tagad

Sakarā ar Ķeipenes pirmsskolas izglītības iestādes „Saulīte” likvidēšanu, pievienojot to Ķeipenes pamatskolai, tiek likvidēts arī pirmsskolas izglītības iestādes vadītāja amats, un pirmsskolas iestādes vadītāja Tamāra Briede dosies pelnītā atpūtā.

Kā teicis Imanuels Kants: „Viens no īstākajiem un skaistākajiem priekiem- atpūta pēc padarīta darba”. Tamāra šo atpūtu ir godam nopelnījusi, nostrādājot Ķeipenes pirmsskolas izglītības iestādē „Saulīte”, agrāk dēvētā par bērnudārzu „Saulīte”, veselu 41 gadu.

Darba gaitas Tamāra Briede bērnudārzā „Saulīte” uzsākusi 1977. gadā kā audzinātāja vēl padomju saimniecības „Ķeipene” vecajā bērnudārzā. Pirms tam Tamāra 10 gadus bija nostrādājusi Jaunķemeru sanatorijā, jo pēc profesijas ir medicīnas māsa – beigusi Rīgas 4. medicīnas skolu.

Padomju saimniecība „Ķeipene” vecā bērnudārza vietā uzcēla jaunu un no 1982.gada 3.septembra bērnudārzs sāka darboties jaunajā ēkā, kurā atrodas līdz šai dienai.

Jaunajā bērnudārzā Tamāra strādājusi kā medmāsa – vienmēr pati bijusi sakopta, ar augstu medmāsu cepuri ar atliektām malām galvā, un vienmēr perfekti sakopta bijusi viņas – medmāsas - darba vieta.

1990.gadā padomju saimniecība „Ķeipene” nodeva Ķeipenes bērnudārzu „Saulīte” Ķeipenes ciema Tautas deputātu padomes valdes īpašumā un pakļautībā. 1992.gada beigās Tamāra Briede pārceļta darbā par audzinātāju, bet no 1994.gada 1.maija kļuvisi par Ķeipenes bērnudārza „Saulīte” vadītāju un vadīs bērnudārzu līdz tā likvidācijai š.g.31.jūlijā.

Šī 41 gada laikā Tamāra piedzīvojusi gan bērnudārza ziedu laikus, kad 140 vietu bērnudārzs bija pilns un vēl bērni gaidīja rindā, gan arī skarbo 90.- to gadu sākumu nu jau pagājušajā gadsimtā, kad bērnudārza pastāvēšana karājās mata galā – paju sabiedrību likvidēja, cilvēki palika bez darba un bērnus bērnudārzā laist nevarēja atļauties un pieskatīja paši.

Nav jau nekāda optimisma posms šobrīd, jo Ķeipenes bērnudārzā ir tikai 21 bērns un bērnudārzs kā patstāvīga izglītības iestāde beidz pastāvēt.

Kā atceras Tamāras bijušie kolēģi, viņa, uzsākdama darba gaitas, ātri iejutusies kolektīvā, bijusi komunikabla, veiksmīgi aptvērusi veicamo darbu.

Darbā Tamāra vienmēr ir bijusi prasīga – gan pret sevi, gan pret darbabiedriem, jo darbā ar bērniem nevar būt paviršības un atlaides. Varēja pateikt arī skarbāku vārdu, ja vajadzēja, jo nebaidījās būt patiesa un tieša.

Katrā ziņā – Tamāra vienmēr ir bijusi un ir nevis nepamanāma pelēcība, bet spilgta personība gan savā krāsu izvēles un ģērbšanās stilā, gan arī savā pārliecībā un sevis pasniegšanā. Viņa kādam kā personība var patikt, kādam nepatikt – tas ir cits jautājums.

Tamāra vienmēr ir gājusi līdzī laikam un visu mūžu mācījusies. 2007. gadā pat beigusi Rēzeknes augstskolu, iegūstot sākumskolas skolotāja kvalifikāciju ar papildspecialitāti „Veselības mācības skolotājs”.

Bet cik ilgi var skriet darbā un strādāt? Nu pienācis vēltīt laiku tikai sev un savām vēlmēm un iegribām, atpūsties, izvēdināt galvu no trauksmainām domām par darbu, uzkrāt spēku un enerģiju kaut kam jaunam un līdz šim dzīvē nebijušam, dzīvot brīvi, nesteidzīgi.

To visu Tev, Tamāra, novēlam – veselību un izbaudīt priecīgas, košas, bezrūpīgas vecumdienas! Vārds „vecs” gan Tev nepiestāv, tas īsti nav attiecināms uz Tevi, bet citu vārdu, ko ierakstīt tā vietā, valodnieki diemžēl nav izgudrojuši...

B.Mietule

Ķeipenes pagasta pārvaldes darbinieku atvaļinājumi 2018. gada augustā

Sekretāre **Baiba Mietule** – no 6.augusta līdz 19.augustam
 Palīgstrādnieks **Ilmārs Inde** – no 2.augusta līdz 15.augustam
 Remontstrādnieks **Ingus Ozols** – no 20.augusta līdz 2.septembrim
 Ceļu fonda vadītājs **Kārlis Antonovs** – no 2.augusta līdz 15.augustam
 Apkopēja **Olga Jakušonoka** - no 6.augusta līdz 19.augustam
 Komunālās daļas vadītājs **Aivars Kalniņš** - no 1.augusta līdz 6.augustam
 Santehniķis **Aigars Ozoliņš** – no 1.augusta līdz 6.augustam
 Tautas nama vadītāja **Inese Daugaviete**, kultūras pasākumu organizatore **Santa Zēmele**, tautas nama apkopēja **Marita Circene** – no 7.augusta līdz 20.augustam
 Vidējās paaudzes deju kolektīva vadītāja **Ilze Jankuna** - no 1.augusta līdz 6.augustam
 Koncertmeistare **Andra Ločmele** - no 1.augusta līdz 15.augustam
 Bērnu deju kolektīva vadītāja **Agnese Lepse** - no 1.augusta līdz 15.augustam
 Amatiereteātra kolektīva vadītāja **Alda Račika** - no 1.augusta līdz 10.augustam
 Vokālā ansambļa vadītāja **Sanita Vītuma** - no 1.augusta līdz 10.augustam
 Sētniece **Sņežana Skačkova** – no 6.augusta līdz 19.augustam
 Galvenā grāmatvede **Līga Mačuka** – no 13.augusta līdz 26.augustam
 Palīgstrādnieks **Māris Liepiņš** – no 1.augusta līdz 15.augustam
 Grāmatvede **Inta Drēviņa** - no 13.augusta līdz 26.augustam
 Grāmatvede **Inīta Tobiase** - no 20.augusta līdz 2.septembrim
 Kasiere **Sandra Rudņika** - no 6.augusta līdz 19.augustam
 Bibliotekāre **Ivita Pumpure** - no 27.augusta līdz 2.septembrim
 Ķeipenes pamatskolas direktors **Māris Siliņš** - no 1.augusta līdz 15.augustam

LĪDZJŪTĪBAS

*Ir nolūzis dzīvības koks,
 Par velti liktenim jautāt – kāpēc?
 Ir jāiededz cerību svece
 Un jālūdz, lai atkal jums saujās
 Dievs ieliek spēku dzīvei
 Pār sāpēm, kas pacelties liek.*

Izsakām visdziļāko līdzjūtību **Gaiņinai Putniņai un Nikolajam Rudņikam**, brāli Viktoru pēkšņi zaudējot.

Paleju mājas iedzīvotāji

*Man palikuši tavi vārdi,
 Man palikusi tava sirds,
 Un liekas, ka ikvienā zvaigznē
 Vēl tavas acis pretī mirdz.
 /M.Jansone/*

Izsakām līdzjūtību **Undīnei Grīnhofai**, vecmāmiņu zemes klēpī guldot.

Akāciju mājas iedzīvotāji

Pateicība

Sirsnīgs paldies visiem, kas bija kopā ar mums, pavadot **Arvidu Lasmani** pēdējā gaitā.

Sieva, bērni, mazbērni

SLUDINĀJUMI

Pārdodu vienistabas dzīvokli Ķeipenes pagasta Ķeipenes ciema daudzdzīvokļu mājā „Atvari”. Dzīvokļa platība 36,6 m², ir balkons, centrālā apkure un malkas apkures krāsns *Jotul*. Ir vanna ar dušu, karstā ūdens boilers 80 litru, ūdens skaitītājs, pagrabs un malkas šķūnītis. Dzīvokļa pārdošanas cena 7000,- EUR. Zvanīt - **Tālis, tālr.29414867, Vilma – tālr.26292129**.

Pārdodu dažādu ziedu medu. Zvanīt – **Vilnis, tālr.26425498**.

Aiziet, kvēli mīlot dzīvi

Tveicīgā jūlija dienā aprāvieš ķeipeniešes (kastrānietes) **Agnese Makstenieces** (dzimtais uzvārds – Grīnberga) mūžs. Agnese gandrīz visu mūžu nodzīvojuši savā dzimtajā pagastā, un te viņai tuvs un mīļš bija katrs stūrītis, katrs kaktiņš, katrs cilvēks, kuru viņa pazina.

Agnese kādreiz pati bijusi aktīva pašdarbiece, tāpēc labprāt, ja vien veselība atļāva, apmeklēja pagasta kultūras pasākumus un patiesi sajūsmiņās par redzēto un dzirdēto. Gandrīz pēc katra apmeklētā koncerta, teātra izrādes vai pensionāru balles saņēmu publicēšanai „Ķeipenes Vēstnesī” Agneses rakstītus pateicības vārdus koncerta sniedzējiem, aktieriem un balles rīkotājiem, jo Agnese bija no tiem pozitīvajiem cilvēkiem, ne kritizētājiem un pēlējājiem. Nu vairs nebūs kas raksta labos vārdus...

Agnese man atdeva savas četras atmiņu klades, kurās viņa pierakstījusi savu dzīvesstāstu. Tas nav tikai Agneses un viņas dzimtas stāsts. Tas ir stāsts par mūsu pagastu, par svarīgiem notikumiem pagasta dzīvē, par pagasta cilvēkiem un to savstarpējām attiecībām un, protams, par pašu Agnesi.

Lasot stāstu, brīžiem apbrīnoju Agneses drosmi rakstīt par sevi tik atklāti, jo ir lietas, kurās mēs paši sev pat domās baidāmies atzīties. Agnesei nebija bailes būt patiesai un ļaut ieskatīties savā dzīvē dziļi, dziļi. Viņas vēlme bija savu atmiņu stāstu izdot grāmatā, nodotot šīs atmiņas tālāk saviem bērniem, mazbērniem, mazbērniem. Šo sapni Agnese īstenoja.

Agnese dzimtas likteņstāsts publicēts arī grāmatā „Kad sirdis atvērtas atmiņām”.

Agnese ļoti mīlēja dzīvi. Bieži veci cilvēki saka: „Man vairs negribas dzīvot! Visi mani vienaudži jau zem zemes, mani vajā slimības, dzīve ir zaudējusi krāsas un jēgu.”

Agnese vienmēr teica: „Kā es mīlu dzīvi un kā man gribas dzīvot!” Viņa ļoti gaidīja savu 90. dzimšanas dienu, kas būtu bijusi šā gada novembrī. Pat viesus jau bija saaicinājusi. Bet kādi Augstāki spēki lēma citādi.

Savu beidzamo atmiņu kladi Agnese ir beigusi ar vārdiem: „Lai mīļais Dieviņš visiem stāv klāt un visus, visus žēlīgi pasargā no ļauna un dod visiem spēku - dubultspēku dzīvot tālāk tad, kad manis vairs nebūs uz šīs mīļās zemes!” Tādi ir Agneses beidzamie vārdi saviem mīļajiem un mums visiem.

Tad nu pienācis skumjais brīdis teikt atvadu vārdus Agnesei: „Agnese, visdziļākā cieņa par Tavu mūžu! Lai Tev viegla dzimtās zemes smilts un viegls ceļš tai saulē! Ja cilvēks tik karsti un kvēli mīlējis dzīvi, viņa mīlestība neizzudīs nekad!”

B.Mietule

Kultūras pasākumi 2018.gada augustā

3.augustā plkst.20.⁰⁰ Ķeipenes brīvdabas estrādē **noskaņu koncerts “Sajūtu nianses”**

Koncertā piedalīsies duets “Mediante” un Cēsu sfīgu kvartets

Mākslinieki: Gunta Brakovska, Maira Veisbārde, Vita Beikerte, Raimonda Strode, Ziedonis Bārbals, Valērijs Dičkovskis, Velta Riekstiņa, Juris Ģērmanis
 Ieeja bez maksas

7.augustā no plkst.11.⁰⁰ līdz plkst.13.⁰⁰

pie Ķeipenes tautas nama Latvijas Mākslinieku savienības biedru, 11. Ķeipenes vasaras plenēra dalībnieku **gleznu izstāde**

Visi laipni lūgti to apmeklēt!

Dažreiz
Tik neticami maz
Vienai dienai daļas par otru,
Ka tās kā īsas dzīves jāizdzīvo,
Katra par sevi, katra citādāk,
Un nav nekā, ar ko tās sasiet kopā.
Dažs rīts kā pēdas sniegā
iesākas-
Un turpat izbeidzas,
Un neaizved nekur,
Cits – atveras kā mīļā rokas,
Cits - šūpojas mirkļa brīnumā.
/A.Zemdega/

Viegluma un brīnumu pilnus rītus, saules un
prieka pielietas dienas, mierpilnus un saulrietu skaistuma
iedvesmotus vakarus!
**Un daudz, daudz laimes dzimšanas dienās jums
visiem, jūlijā dzimušie keipenieši! Un tie ir 61 cilvēks!**

Kurp steidzas
mans vilciens?
Kurp joņo?
Degošas dzirkstis krīt
ceļmalas doņos.
Gadi aizsmeldz
kā dzegužu zvani aiz
rūtīm,
nobirst kā rieksti
no lazdu krūtīm.
Bet vilciens drāžas
svelpdams sirēnas
toņos.
Caur dziesmām,
caur vasarām joņo.
Caur laimi, mīlestību,
caur naidu skrīen.
Kā dzīdamies
maldu ugunij vien.
/A.Krūklis/

Sirsniņi sveicam, cienījamu gadu skaitļus
sasniedzot, jūlijā dzimušās keipenietes:

**Jeļenu Macolu 85. jubilejā,
Ludmilu Volkovu 70. jubilejā!**

Spēku, veselību un optimismu abām!
Lai jūs spējat ar rāmu garu pieņemt visu,
ko nespējat ietekmēt, tai skaitā arī savus
gadus, un ar prieku novērtēt to, ko vēl
spējat!

Mūžībā aizgājuši

Kad dodos es prom, tad neskumstiet jūs,
Kaut nedaudz citāds, bet es tepat vien būšu...
Tie, kas dzirdēt spēj – tie sadzirdēs
Caur trauslajām putnu dziesmām,
Caur saldo kameņu sanēšanu.
Tie, kas just spēj – tie sajūtīs
Caur siltu vēja glāstu, caur dzidru ūdens
lāsi.
Tie, kas redzēt spēj – tie saskatīs
Caur tikko plaukušū ziedu, caur trauslu
varavīksnes tiltu.
Kaut nedaudz citāds, bet es tepat vien būšu...
/A.Lietuviete/

2018.gada 30.jūnijā 82 gadu
vecumā mūžībā aizgājis
Ziedonis Ķīrsis.

2018.gada 10.jūlijā 82 gadu
vecumā mūžībā aizgājis
Arvīds Lasmanis.

2018.gada 17.jūlijā 89 gadu
vecumā mūžībā aizgājusi
Anna Pleča.

2018.gada 18.jūlijā 75 gadu
vecumā mūžībā aizgājusi
Biruta Jurka.

2018.gada 22. jūlijā 56 gadu
vecumā mūžībā aizgājis
Viktors Rudņiks.

2018.gada 22. jūlijā 89 gadu
vecumā mūžībā aizgājusi
Agnese Maksteniece.

Izsakām visdziļāko līdzjūtību aizgājēju
tuviniekiem!

LĪDZJŪTĪBAS

Cik grūti šobrīd ticēt,
ka nevarēs vairs rīt
Tev labudienu sacīt
un mājās sagaidīt....
Uz mūžiem baltas smiltis
ciet tavu ceļu bērs,
Un tu vairs neatnāksi
pie saviem mīļiem sērst.

Izsakām visdziļāko līdzjūtību
**Zinaidai, Jeļenai un Igoram
Rudņikiem**, uz mūžu no vīra un tēva
Viktora atvadoties.

Atvaru mājas iedzīvotāji

Māt, man atdevi savu vasaru
Kopā ar ikdienas laimi,
Mīļu vārdu un rūgtu asaru,
Kuru nevaru aizmirst.
Manī, māt, mīlu pret cilvēkiem radīji,
Dzīvei lai stipra būt varu.
Cauri skarbjam sūrumam vadīji,
Lai es ietu lielceļu garu.

Veltiņ, skumju brīdī domās esam kopā
ar Tevi un jūtam Tev līdzī, māmuļu
pēdējā gaitā izvadot.

Bijušie kolēģi no Keipenes pagasta
pārvaldes

Nu tikai patiesība viena
Vairs dzīvot turpinās ar mums,
Ka māmuļa bij saules diena
Un mīlestības starojums.

Izsakām visdziļāko līdzjūtību **Vel tai
Riekstiņai, Kasparam Riekstiņam
ar ģimeni un Jānim Plečam ar
ģimeni**, mīļo māmiņu, vecmāmiņu
un vecvecmāmiņu Annu zemes klēpī
guldot.

Krauju mājas iedzīvotāji